

Mantinguem la fe

LA decisió dels Joglars de suspendre l'obra que representaven al teatre Condal obre tot d'interrogants, entre ells un de referent al tema de les subvencions. ¿Són, aquestes darreres, indispensables per a la supervivència del teatre? Si fos així, considero que quedaria plantejada una qüestió greu, com si haguéssim de reconèixer que els ajuts externs, oficials, han de suplir el suport del públic, el qual —no ens enganyem— sí que és indispensable perquè el teatre tingui una profunda significació.

Els Joglars formen un grup extraordinari, d'un gran rigor i molts encerts en la feina que s'han imposat. El seu director, l'Albert Boadella, és un home apassionat pel teatre, el coneix a fons i té unes condicions excepcionals per a expressar-se a través del llenguatge escènic. I doncs? Què ha passat?

El conflicte se'ns presenta com una topada d'interessos materials que és una mica escabrosa: l'Ajuntament havia concedit als Joglars una subvenció de 10.000.000 de pessetes per al muntatge de l'obra "Bye, bye, Beethoven" i, segons que sembla, s'havia previst un suplement de 3.000.000 més perquè el grup teatral inclogués en la seva propaganda el lema "Barcelona, més que mai". Ens diuen que l'Ajuntament no ha satisfet la segona partida, sense que ens arribi l'explicació de les causes.

Però entre rèpliques i contrarèpliques, ens assabentem que "Bye, bye, Beethoven" ha tingut una mitjana de 100 espectadors per cada representació, un nombre penosament baix. A partir d'aquí, es lícit plantejar-se unes quantes preguntes, i una d'elles —la que primer se'ns presenta— és ¿si els

Un moment d'una representació de "Bye, bye, Beethoven"

haguessin donat aquests 3.000.000 de pessetes haurien aïrat més espectadors. Els Joglars? ¿No continuaria pesant més una sala desplorada que no pas una diferència en la percepció de subvencions?

Decadència de l'art

Són interrogants que es relacionen amb la comentadíssima crisi del teatre. Sembla evident que el teatre tot sol, sense l'ajuda d'organismes de govern, ja no es pot

aguantar. Resulta que, des del punt de vista material, la taquilla és tan important com l'escenari o més, i passa que el públic s'ha anat desentenant de fer cua per comprar entrades. Ho podem lamentar tant com es vulgui, però és així.

Penso que això és conseqüència d'una situació general. Vivim una època de gran esplendor científic i tecnològic, però de decadència en l'art. No se sap pas si una cosa anirà per l'altra, però trobo que estaria bé començar a indagar de quin peu coixem. L'enorme prestigi de l'avorriment i de la pedanteria en molts aspectes de l'art ha fet que els creadors s'hagin anat allunyant del poble.

No ho dic pels Joglars, els quals s'han esforçat, sovint amb brillantor formal, a portar-nos a casa les tendències més de darrera hora. Ni em refereixo, tan sols, al teatre, perquè crec que la decadència aflora en gairebé totes les branques de l'art.

I no cal pas esquinçar-se les vestidures, perquè les decadències ens són indispensables. Sense elles no podríem parlar de renaixences. És una definició d'enciclopèdia: "Les societats passen per uns períodes d'expansió, decadència i mort que donen pas a formes societàries superiors, en una visió gradual i cíclica del progrés humà".

Per tant, el signe del nostre temps convida a grans esperances, perquè fa l'efecte que toquem fons en moltes activitats creadores i, a partir d'aquí, no ens quedarà altre remei que provar d'enlairar-nos. Sempre ha anat així.

PERE CALDERS

Fora d'hora

Fluctuacions estacionals

NO existeix un criteri objectiu del gust, però és possible analitzar els motius pels quals un producte artístic determinat pot connectar amb la sensibilitat estètica d'algun grup de gent concret. L'aprofitament d'aquesta possibilitat, que pot ser actualitzada a través de l'ús de les tècniques de marketing o de la mera intuïció, és segurament —a pesar dels prejudicis dels puritans— el punt de partida dels productes més representatius i interessants de l'estètica contemporània.

Els autors d'aquests productes, a diferència dels artistes moderns "tout court", parteixen de l'acceptació de la impossibilitat de fundar objectivament un estàndard del gust conforme a la raó històrica i opten, de manera modesta, per actuar sobre les oscil·lacions dels gustos en el temps. Aquests autors no parteixen dels prejudicis —tradicionals de la modernitat— derivats de la creença en la unidireccionalitat de la història, sinó que es basen —com ha assenyalat A. Petrillo a propòsit del disseny postfuncionalista— en les metamorfosis i les fluctuacions estacionals de l'imaginari. Aquest canvi de fonament els permet de redefinir la seva pròpia obra en funció de l'evolució de l'experiència estètica dels receptors a què es dirigeixen i anar reflectint, així, les successives palpitations de l'època. Es tracta d'un canvi que no només afavoreix les economies domèstiques dels creadors, sinó que també ajuda a afèblir la tendència d'aquests a esgotar les possibilitats del seu estil fundacional fins a arribar a la decrepitud de l'autocriticitat.

JOSEP MARIA RUIZ SIMON

SU HOTEL EN MADRID HOTEL CLARIDGE★★★

Plaza Conde Casal, 6. 28007 MADRID

Individual, 3.150. Doble, 5.050

RESERVAS: Tel. 91/551-94-00. Télex 44970

INGLES PARA ADULTOS

- Grupos a todos los niveles.
- Preparación para los exámenes de Cambridge.
- Inglés de negocios.
- Clases de conversación.

Todos los profesores son nativos licenciados. El video se emplea como complemento. Existe una Biblioteca de lectura graduada a disposición de los alumnos

GLOSSA

Rambla de Catalunya, 78
Teléfono 215-19-87

RESIDENCIA HOGAR 3.ª EDAD

HOTEL-RESIDENCIA VALLVIDRERA

En Barcelona, junto al Tibidabo, en Vallvidrera, salida funicular. Su residencia ideal para cortas y largas estancias. Asistencia médico-sanitaria. Curas de reposo. Descanso de la 3.ª edad. Convalecencias. Sol. Jardines
Calle Algarves, 29. Tele. 204-75-50 y 204-01-12. POR EL MEJOR PRECIO, LO MEJOR

Garantizados mecánicamente de por vida